

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no fa seva necessàriament.

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.
© 22 10 10 - 220 220 (subscriptors)

President

Joan Bosch i Roura

Consell d'Administració

Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova

Consell Editorial

Xavier Albertí, Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Josep M. Casas, Josep Collellidmont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Josep Micaló, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Margarita Torment, Joan Torres, Josep Vallis, Esteve Vilanova

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Joan Vall i Clara

Director

Emili Gispert i Negrell

Subdirector

Joan Ventura i Brugulat

Redactors en Cap

Àngel Madrà, Enric Serra

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Molins (Disseny), Joan Poyano (Baix Empordà), Miquel Riera (Cultura-Espectacles i Apunts), Xevi Sala (Alt Empordà), Tura Soler (Punt Divers)

Seccions

Teia Bastons (Economia), Jaume Esparraguera (Infografia), Salvador Garcia (Girona), Narcís Genís (Catalunya), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya-Món), Toni Muñoz (Tancament), Anna Mir (Edició), Carme Toms (Documentació), Xevi Xingo i Pep Riera (Punt i Seguit)

Publicitat

Baldri Bramer, Xevi Esteve i Pau Figueras
Toni Corominas (Agències), Marcel Blanes (Agències Girona), Rosa Maria Navarro (Institucions), Jordi Cantó (Gironès i Pla de l'Estany), David Pagès (Selva i Maresme), Concepció Casals (Garrotxa, Ripollès i Cerdanya), Gemma Bosch (Alt Empordà), Cristina Taulats (Baix Empordà)

Gestió

Anna M. Ribas (Administració), Lluís Cama (Serveis), Jaume Batchelli (Producció), Rotimpres © 40 05 95 (Impressió), Distributions Vilarroya SA i Dispublica SL (Distribució)

Dipòsit legal: GI-535-78. Difusió controlada

Amb categories no hi haurà Unió

Si o no un globus sonda, estimulat per les campanyes electorals a França i a Alemanya, la proposta de retornar al projecte de l'Europa de les dues velocitats no fa res més que afegir una nova dosi d'escepticisme al procés de la Unió Europea. La primera reflexió és la de saber si per arribar a aquest punt valia la pena fer tants esforços d'anàlisi de les situacions pròpies de cada país, d'articular mesures econòmiques, polítiques i de seguretat, de marcar-se calendaris d'actuació, de predicar l'esforç o d'intentar convèncer els ciutadans que l'única alternativa de futur era una Europa unida. És possible que les

presses per ratificar el tractat de Maastricht i més tard el de l'ampliació de la Unió es vegin ara com una precipitació. De fet els arguments de francesos i alemanys per tornar a dir (la idea no és nova) que les diferències de desenvolupament i de situació econòmica entre els països membres de la UE requereixen un nucli de països forts per garantir el futur de la mateixa Unió tenen una base certa, real. Per exemple els tres països principals que quedarien en el vagó de segona, el Regne Unit, Itàlia i Espanya, no poden garantir que compliran en els terminis fixats tots els acords de Maastricht, sobretot els que fan referència al desenvolupament de l'economia. Però si bé els arguments tenen una base real, la solució no pot ser la que insinuen. Fer això significaria un pas enrera que difícilment podrien entendre i acceptar els ciutadans europeus dels països afectats. Precisament fins ara l'objectiu era incorporar-se a Europa en un nivell de procés d'equilibri per dalt. Els sacrificis col·lectius s'entenen si són per millorar i participar, no per continuar depenent de les decisions dels més forts. Si fos així la Unió perdria el seu sentit de ser. El que cal —encara hi són a temps— és que els governs dels països de segona siguin capaços i tinguin la iniciativa suficient per evitar-ho.

L'expectació creada pel fiscal Pérez de Gregorio

En les seves últimes declaracions, el fiscal per a delictes ecològics, Josep Joaquim Pérez de Gregorio, ha posat en qüestió les actuacions ambientals ni més ni menys que de les administracions estatal i autonòmica, circumstància prou greu perquè aquestes manifestacions no es quedin en simples acusacions. D'una banda, el fiscal ha ordenat una investigació perquè sospita que el Ministeri d'Obres Públiques,

Transports i Medi Ambient —MOPTMA— pot haver perjudicat el fons marí durant les tasques de regeneració de la platja de Malgrat de Mar i una part de la Santa Susanna; de l'altra, ha iniciat una nova ofensiva verbal acusant la Junta de Sanejament de la Generalitat de complicitat amb l'empresa Fibracolor per haver-li permès abocaments contaminants a la conca del riu Tordera. En realitat, el fiscal no ha fet més que

complir la funció que li ha estat encomanada, però l'envergadura d'allò que ha denunciat requereix, per a la tranquil·litat dels ciutadans, arribar fins al final i aclarir totes les responsabilitats. Els fets denunciats són dels que creen alarma social perquè afecten el patrimoni de tots, però també és cert que actuacions com la del fiscal creen expectació social. I ara aquesta expectació ha de ser satisfeta.

EL LECTOR ESCRIU

A on s'arramba la Rambla de Girona?

■ Aquest passat agost, el tema preferit per fer safareig ha estat i continua sent les obres del barri del Mercadal. Ja he escrit anteriorment sobre l'opinió que els veïns del carrer Santa Clara i adjacents tenen d'aquestes obres i d'alguns problemes sorgits. Malgrat aquests petits entrebancs, m'han arribat notícies que perilla seriosament la continuïtat de la segona fase del projecte. El motiu és tristament versemblant: els altres botiguers, els de la Rambla, temen perdre la seva primogenitura a Girona i estan pressionant per rebre un tractament com el del Mercadal.

No tinc ni represento cap interès que s'accelerini o s'alenteixin les obres de la segona fase del pla Mercadal; però —ja que imagino que els al·ludits estan tan al corrent de pagament en els seus tributs municipals com els seus col·legues de la Rambla— reconec que m'exalta i m'indigna que els senyors ramblistes creguin que poden continuar esgrimint el vell argument de ciutadans, carrers o rambles de primera, i passar al davant d'altres carrers; especialment si tenim en compte que sembla que no hi haurà diners per a tot. / CYRANO DEL MERCADAL. Girona.

Brevetats

■ Ara que catedrals centenàries s'ensorren en pocs segons i que poblacions senceres desapareixen en pocs dies; ara que boscos de sempre es cremen en poques hores i vides humanes són segades en un instant... seria un moment oportú per cercar-hi lliçons.

Concloure que la nostra existència és realment mortal, no és tasca de genis. Estic d'acord que la reflexió sobre la mort provoca vertigen. En mirar de front los vertiginosos ojos claros de la muerte, se dicen las verdades: las bárbaras, terribles, amorosas crueldades. Però fugir d'ella provoca des-

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de les 20 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sol·licita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. EL PUNT es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

coneixement propi: i d'aquí surt por a la vida i por davant la llibertat personal. Mal remei, doncs. L'intent de matar la mort és absurd pel que té d'inútil, ja que és ella que mata. Pensar-hi una mica, arran de tants fets que li fan publicitat, pot ajudar a veure-hi clar i a posar cada peça al seu lloc. Pot ensenyar-nos a passar olímpicament d'enganyos més o menys subtils i d'escepticismes i d'ignoràncies volgudes o permeses, que ens tenen contents i enganyats. Seria treure bé d'un mal. Perquè vida i mort s'aprofundeixen mútuament: però cal aturar-s'hi davant, de tarda

en tarda. Encara que sigui amb brevetat. Val la pena. / LLUÍS CARBÓ. Salt.

ERC i el correbou del Moli

■ Com molta gent de Lloret deu saber a hores d'ara, jo mateix, en nom d'ERC, vaig entrar a l'Ajuntament de Lloret una instància (el dia 9 d'agost) en què comunicava al senyor alcalde el fet imminent d'un correbou il·legal previst per la comissió de festes del Moli-Mas Vilà. Així mateix li recordava les lleis que prohibeixen clarament aquesta mena d'espec-

tacles a Catalunya. I li demanava que actués segons la seva consciència.

Permeteu-me explicar-vos (sobretot a la gent del Moli-Mas Vilà) el perquè de tot plegat:

1. Amb aquell escrit manifestàvem la nostra actitud contrària a aquesta mena d'humiliacions públiques d'animals.
2. Defensàvem el compliment de les lleis del nostre país (tot i que reconec injust que a pocs quilòmetres es permetin els correbous).
3. Preteníem evitar repetir la situació de l'any passat, quan l'alcalde va excusar-se dient que no

en sabia res. Evitant també la possibilitat no desitjada, però possible, d'haver de lamentar algun accident i no trobar després cap responsable.

4. Donat el silenci que les entitats ecologistes locals han mantingut en aquest tema, ERC ha hagut d'assumir l'incòmode paper de dolent de la pel·lícula que estatutàriament ens pertocava.

Aquests quatre punts són l'eix argumental de la nostra voluntat en aquest tema. Però també voldria aprofitar l'ocasió per comentar que la comissió de festes es mereix, per la meua part, totes les felicitacions per la meravellosa i espectacular festa que va saber muntar, convertint el barri del Moli-Mas Vilà en un centre d'alegria de grans, joves i infants. En el tema del correbou, però, van adoptar una actitud irresponsable. Era previsible que si l'any anterior van ésser sancionats amb 500.000 pessetes per la Generalitat, aquest any el plantejament de la festa havia de ser un altre. En aquest sentit la dimissió de l'actual comissió de festes (el passat diumenge) va ésser lògica, coherent i molt digna.

D'altra banda, finalment, només vull afegir que malgrat la impressió desagradable que algun televident o algun lector de premsa s'hagi pogut emportar de la gent del Moli-Mas Vilà, el reportatge televisiu reflectia una imatge poc real de la situació. / JOSEP M. RAMÍREZ i BURGADA. President de la secció local d'ERC a Lloret de Mar.

F E D' E R R A D E S

■ El nombre d'habitants del nucli beguerenc de Fornells pocs anys després de la guerra civil, segons la descripció de Josep Pla a *Aigua de mar*, era d'uns 35 i no de 335, com es deia per un error de transcripció mecanogràfica en l'article *Aigua de mar*, d'Antoni Puigverd, publicat diumenge passat a Pre-sència.

